

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κτας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
εἰς τὸν οἰκιστὴν, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις
* * Τ. (συνέχεια). — *Μαρουήλ Γορζαλές* : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑ-
ΣΙΑΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ. * * (συνέχεια). — *Λάμπρου*
Ἐννάλη : ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐπιβήσας πρὸς τὴν θύραν καὶ ἠνέφεξεν αὐτὴν (σέλ. 599).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ἐν τούτοις ὁ Γιλῶ ἐφαίνετο εἰς ἄκρον
τεθλιμμένος· συνελυπήθη αὐτῷ ἐφ' ὅσον
ἐδυνήθη καὶ τῷ εἶπον νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ
νὰ με περιμένῃ εἰς τὸν δρόμον· ἐγὼ δέ,
ἀφοῦ διέταξα νὰ ἐτοιμάσωσι τὸν ἵππον
μου, ἵππευσα καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἤνωθην

μετ' αὐτοῦ, ἀμφοτέροι δὲ διηυθύνθημεν εἰς
Μονθερέ, ἐνθα μετὰ δύο ὥρας ἐφθάσαμεν.
Κατὰ δυστυχίαν ὁ συμβολαιογράφος
μου ἦτο ἀπόν. Ἐτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ
γραφεῖον τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐλπί-
ζων νὰ καταπέσω αὐτὸν ν' ἀναβάλῃ τὴν
ἐκτέλεσιν τῆς κατασχέσεως· ἀλλ' οὗτος
μοὶ ἀπήντησεν ὅτι εἶχε διαταγὴν νὰ προ-
βῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀνευ χρονοτριβῆς
καὶ ὅτι ἡ ἐγγυήσίς μου, ὡς ἀνηλικίου ἔτι,
δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξαλειφῇ τὴν εὐθύνην,
τὴν ὁποίαν οὗτος ὑπέιχε. Παράφορος ἐξ

ὀργῆς, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσω
τι, καὶ ἀπελπισθεὶς βλέπων τὴν ἀγωνίαν
τοῦ Γιλῶ, ἐπλανώμην ἀσκόπως εἰς τὰς
ὁδοὺς, ὅτε κατὰ τύχην ἀπήντησα τὸν λα-
θρέμπορον Βαστιανόν, ὅστις, μαθὼν τὴν
ἀδημονίαν μου, μοὶ εἶπε·

— Διαβολοὲ! γιατί δὲν πηγαίνεις εἰς
τοῦ γέω-Ἀβραάμ.

Ἡ ἰδέα τοῦ μοὶ ἐφάνη θεῖα ἐμπνευσις·
ἐν τῇ ταραχῇ μου, εἶχον λησμονήσει τὸν
ἐβραῖον τούτον, παρὰ τοῦ ὁποίου πολλὰ-
κις ἐδανείσθη κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ἄ-

σώτου βίου μου και ἐπλήρωσα τὰ ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου χρέη μου, ἅτινα ἤρνετο νὰ πληρώσῃ ὁ κηδεμών μου. Μετὰ δέκα ἀκριβῶς λεπτά ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ τοκογλύφου τούτου.

Ὁ κύριος Ἀβραάμ, ὅστις σὺν τῷ ὀνόματι τοῦ πατριάρχου τῶν Ἑβραίων ἦναι καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου οὐδόλως προέδιδον τὰ τοκογλυφικὰ αἰσθηματὰ του, ἦτο ἀνὴρ τεσσαράκοντα πέντε καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ δὲ τρόποι αὐτοῦ, καίτοι ψυχροί, οὐχ ἦσαν ἦσαν πολὺ εὐγενεῖς. Εὖρον αὐτὸν ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτήρει ἄκραν καθαριότητα, καὶ τὸ ὅποιον εἶχε πολυτελῶς διασκευασμένον.

Μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως καὶ με προσεκάλεσε νὰ καθίσω πλησίον του. Ὅπως δὲ ὅλοι ὅσοι ἔχουσιν ἀνάγκην χρημάτων, ἤρχισα νὰ τῷ διηγῶμαι τὰ αἰτία, ἅτινα μὲ παρεκίνησαν νὰ προστρέξω εἰς αὐτόν, καὶ συνεπέρανα, ζητήσας παρ' αὐτοῦ εἰς δάνειον δύο χιλιάδας φράγκων. Ὁ κύριος Ἀβραάμ ἤκρατο τῶν λόγων μου μειδιῶν ὅτε δ' ἐτελείωσα:

— Κύριε βαρῶνε, μοὶ ἀπήντησε, λυποῦμαι ἀληθῶς ἀπὸ καρδίας, διότι δὲν δύναμαι νὰ σας φανῶ χρήσιμος.

— Πῶς! ἀρνεῖσθε λοιπὸν διὰ δύο χιλιάδας φράγκων; ὑπέλαβον ἐκθαμβος.

— ὦ! τὸ ποσὸν εἶνε πολὺ μικρὸν πραγματικῶς. Εἴθε νὰ ἐπρόκειτο, κύριε βαρῶνε, περὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων... ἀλλ' ὑπὸ ἄλλους ἄρους.

— Ἀλλ' ἔχετε ἤδη εἰς τὰς χεῖράς σας συναλλάγματα ἰδικά μου...

— Ναί, διὰ τριάκοντα δύο χιλιάδας φράγκων, πληρωτέας εἰς τὴν διαταγὴν σας ἅμα τῇ ἐνηλικιωσίῃ σας.

— Λοιπὸν, δὲν θὰ περιμείνετε πολὺ, μετὰ δέκα μῆνας θὰ ἦμαι ἐνήλικος.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μοὶ φαίνεται τόσῳ βέβαιον...

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι φθισικός, νομιζῶ! Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ ὑγεία μου εἶνε τόσῳ καλὴ, ὥστε δὲν σας διεγείρει ὑποψία ὅτι δὲν θὰ ζήσω μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

— ὦ! δὲν εἶνε αὐτό, τὸ ὅποιον μὲ ἀνησυχεῖ, κύριε βαρῶνε, διότι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ συνέβαινε τοιοῦτον δυστύχημα, ὁ κηδεμών σας θὰ ἐσέβητο, εἶμαι βέβαιος, τὴν ὑπογραφήν σας... Ἡ περιουσία σας εἶνε τόσῳ μεγάλη, ὥστε δὲν ἀφίνει ἀμφιβολίας διὰ τοιαῦτα μηδαμινὰ πράγματα.

— Τότε δὲν ἐννοῶ τὰ αἰτία τῆς ἀρνήσεώς σας, ἀφοῦ εἴσθε βέβαιος ὅτι θὰ πληρωθῆτε ἅμα ἐνηλικιωθῶ.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ βέβαιον, κύριε βαρῶνε ἀλλ' ἤξεύρετε... δύναται νὰ συμβῇ... ὥστε καὶ ζῶν νὰ μὴ ἀποκτήσῃτε ποτε τὴν ἐνηλικιωτῆτά σας...

— Ἀλλ' ὀμιλεῖτε αἰνιγματωδῶς ἐξηγηθῆτε, σας παρακαλῶ.

— Θεέ μου!... κύριε βαρῶνε... πρέπει τις εἰς τὰς ὑποθέσεις του νὰ προβλέπῃ τὰ πάντα. ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω τὸν κύριον Μωφὲρ ἐκ τινῶν λογαριασμῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον ἐν, καὶ σοὶ ὁμολογῶ ἀπροκα-

λύπτως ὅτι δὲν ἔμεινα πολὺ εὐχαριστημένος ἐξ αὐτοῦ, καίτοι κατὰ βάθος τὸν ἀγαπῶ... Εἶνε ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τί ἀξίζει τὸ χρῆμα, καὶ δι' αὐτὸ εἶνε πολὺ δύστροπος εἰς ὄλας του τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ὑποθέσεις καὶ ἀποδείξεις εἶνε ὅτι διατελεῖ κηδεμών σας... Καὶ ἤξεύρετε;... Εἶνε τόσον ἱκανός, ὥστε δύναται νὰ διατηρηθῇ αἰωνίως τοιοῦτος...

— Εἶνε ἀδύνατον, ὁ νόμος εἶνε σαφὴς καὶ ρητός.

— Ἀλλ' ἀκριβῶς ὁ νόμος, κύριε βαρῶνε, εἶνε τὸ ὄπλον τῶν ἱκανῶν ἀνθρώπων· αἱ παρανομίαι μόνον τοὺς ἀνοήτους βλάπτουσιν. Ἀκούσατε, θὰ σας δώσω κάτι τι, πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια μοὶ ἐζητήσατε εἰς δάνειον θὰ σας δώσω μίαν ὠραίαν συμβουλήν... ὦ! ἀποδεχθῆτε αὐτὴν μετ' εὐλαβείας, κύριε βαρῶνε· ἐξ αὐτῆς δὲ θὰ ἀπολαύσω τὴν εὐχρησθησὶν τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν κηδεμόνα σας δι' ὅσας θλίψεις μοὶ ἐπροξένησεν.

Καίτοι οὐδέποτε ἠσθάνθην αἰσθηματὰ τρυφερά διὰ τὸν κόμητα, οὐδὲν ἦσαν ἠσθάνθην τιτρωσκομένην τὴν φιλοτιμίαν μου.

— Λησμονεῖτε λοιπὸν, κύριε τῷ εἶπον, ὅτι ὁ κόμητις Δὲ Μωφὲρ εἶνε ἀκόμη κηδεμών μου;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ ἐλησμόνησα καὶ δι' αὐτὸ ὀμιλῶ τοιοῦτοτρόπως. Ἄν δὲν ἀκούσητε, εἴθε κατεστραμμένος, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐμάντευσα τὰ σχέδια τοῦ κυρίου κόμητος, καὶ ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ εἶμαι ἀρκούντως πλούσιος, εὐκόλως δύναμαι νὰ λησμονήσω τὸ κακόν, τὸ ὅποιόν μοὶ ἐπροξένησεν. Ἀπὸ δύο ἐτῶν ἠννόησα τὰς διαθέσεις τοῦ κόμητος, τὸν ὅποιον καὶ ὑμεῖς δὲν ἀγαπᾶτε, ὅπως καὶ ἐγὼ... Τὸν ὑπερασπιζέσθε ἐξ ἀβρότητας, τὸ ἐννοῶ... Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ συμβουλή μου· ἂν πιστεύσητε εἰς τοὺς λόγους μου, πρέπει ν' ἀναχωρήσητε σήμερον ἀμέσως εἰς Παρισίους· ἐκεῖ ἔχετε πολλοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ θὰ σχετισθῆτε μετὰ διαφόρους ἀνθρώπους, ὅταν δὲ ἐνηλικιωθῆτε, τότε πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃτε ὅπως κανονίσῃτε τὰς ὑποθέσεις σας, συμπαραλαμβάνοντες μεθ' ὑμῶν καὶ δύο ἢ τρία διακεκριμένα πρόσωπα, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ συνεννοηθῆτε, διαρκούσης τῆς ἐν Παρισίους δεκαμῆνου διαμονῆς σας. Εἰ δὲ μὴ...

— Εἰ δὲ μὴ;... ἐπανέλαβον ἀνυπομόνως.

— Εἰ δὲ μὴ... διατρέχετε μεγάλον κίνδυνον νὰ μὴ ἐνηλικιωθῆτε ποτε.

— Καὶ διατί, σας παρακαλῶ;

Ὁ τοκογλύφος ἐφάνη διατάζων πρὸς στιγμὴν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεράσισε νὰ ἐξηγηθῇ.

— Ἰδοὺ διατί, κύριε βαρῶνε· πρό τινας καιροῦ ὁ κηδεμών σας ἤρχισε νὰ διαδίδῃ εἰς τοὺς φίλους του ὅτι εἴσθε παράφρων· ἡ φήμη αὕτη διεσπάρη καὶ ἐνταῦθα, κατὰ συνέπειαν δὲ ἤκουσα καὶ ἐγὼ αὐτὴν· ἐπειδὴ δὲ, ὡς σας προεῖπον, εἶχον ἐννοήσει τὰς διαθέσεις τοῦ κόμητος, δὲν ἐβράδυνα νὰ ὑποθέσω ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ κυρίου Μωφὲρ εἶνε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν

θέσιν τοῦ ἐνηλίκου διὰ τοῦ ἀπαγορευτέου, εὐθὺς ὡς ἠθέλετε συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας σας.

— Ἀλλὰ θέλω ἀποδείξεις δι' ὅσα λέγετε! ἀνέκραξα πλήρως ὀργῆς.

— Ἀποδείξεις; Εὐχαριστῶς... Ὑπαρχοῦσι πολλάι Σήμερον τὴν πρῶταν διηγούντο ὅτι ἐκτυπήσατε τὸν Πλακιδαν διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσητε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Γιλῶ μίαν ἀπόδειξιν δωρεᾶς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐσχίσατε κατὰ τὸ ἦμισυ διὰ τὸν ἀναγκάσητε νὰ ἀνανεώσῃ ἐν ἐκμισθωτῆριον συμβόλαιον, τὸ ὅποιον σας φέρει καθαρὰν ζημίαν δύο χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος... Οἱ πλείστοι ἔκριναν τὴν πράξιν σας ταύτην λίαν αὐστηρῶς ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι εἶνε μία ἀλλόκοτος ἰδιοτροπία οὐχὶ πολὺ κοινὴ εἰς τὴν ἐποχὴν μας...

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀτιμία!

— Ἄν αἱ διαδόσεις αὗται ἦνε ψευδεῖς, τότε τόσῳ τὸ καλλίτερον... διότι ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὅλα ταῦτα ἐπενοήθησαν καὶ διεδόθησαν σκοπίμως ὑπὸ τοῦ κόμητος, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς βᾶσις εἰς τὰ καταχθόνια σχέδιά του.

Ἐμεινα πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος καὶ σιωπῶν, Ἡ ἀλλόκοτος ἰδέα τοῦ Ἑβραίου τούτου μοὶ ἐφαίνετο τοσοῦτῳ γελοία ὅσῳ καὶ ἀπαίσια... Ἀλλὰ, κατὰ θεῖαν καὶ ὑπερτάτην ἐμπνευσιν, ἐσκέφθην πάραυτα ὅτι ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦτο ἴσως, ὅπως καὶ ὁ κηδεμών μου, τυφλὸν ὄργανον τοῦ ἀπαίσίου φαντάσματος τῆς *Marjac*, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἠθελε καὶ οὗτος νὰ με παραδώσῃ. Ὅθεν, ἵνα βεβαιωθῶ περὶ τούτου ἐπλησίασα πρὸς αὐτόν καὶ διὰ τοῦ δακτύλου μου ἐχάραξα ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ὁ τοκογλύφος ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Ἄ! σας ἐμάντευσα, τῷ εἶπον μετὰ περιφρονησεως· εἴσθε κάτοικος τοῦ σκοτεινοῦ ἄδου, ἀλλὰ δὲν σας φοβοῦμαι. Ὑγιαίνετε.

— Κύριε βαρῶνε, ἀνέκραξε, σας παρακαλῶ, μὴ ἐξέλθετε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ὅπως ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐξοδὸν μου.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, τῷ ἀπήντησα.

— Ἀλλ' ὁ ἵππος σας δὲν ἀνεπαύθη ἀρκούντως.

Καί, ταῦτα λέγων, προσεκολλήθη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος μου. Ἦμην δὲ ἑτοιμος νὰ μεταχειρισθῶ κατ' αὐτοῦ τὴν βίαν, ὅτε ὁ Βαστιανός, τὸν ὅποιον εἶχον ἀφήσει ἀνήσυχον, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Ὁ κύριος Ἀβραάμ ὤρμησε πάραυτα πρὸς αὐτόν καὶ εἶδον λαθραῖα τινα νεύματα, τὰ ὅποια ἐποίησε πρὸς τὸν Βαστιανόν.

— Βαστιανέ, φίλε μου, τῷ εἶπε ζωηρῶς, βοηθήσθε με· θέλω νὰ ἐμποδίσω τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ κύριος βαρῶνος.

— Εἶνε περιττόν, ἀνέκραξε μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ὅστις δὲν ἐπέτρεπε ποσῶς ἀντιλογίαν, με περιμείνουσιν εἰς Μωφὲρ...

Καί, ἀποσπασθεὶς βιαίως ἐκ τῶν χειρῶν του, ἠθέλησα νὰ διέλθω, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη αἰφνης ὑπὸ τοῦ Βαστιανοῦ.

— Κύριε Ἀνδρέα, εἶπε, σὰς παρακαλῶ, ἀκούσατέ μου... Ἦξεύρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν. Μ' ἐστείλεν ἡ κυρία κόμησσα σὰς ζητεῖ γρήγορα καὶ μοῦ εἶπε νὰ ὑπάγωμεν μαζῆ... Ἐλθετε, ἡ ἀμαξὴ σας εἶνε κάτω.

Τὸν ἠκολούθησα· μόλις δ' ἐξήλθομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἤκουσα κλειομένην ὀπισθὲν μας τὴν θύραν μετὰ σφοδροῦ πατάγου, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν οἱ σιδηροὶ αὐτῆς μοχλοί.

Ἐν τούτοις ἀνέβην εἰς τὴν ἀμαξάν, εἶπον εἰς τὸν Βασιτιανὸν νὰ καθήσῃ πλησίον μου καί, λαβὼν τὰ ἡνία, ἀνεχωρήσαμεν ἐσπευσμένως, συλλογιζόμενος ὅτι μ' ἐπερίμενεν ἡ Ἄρτεμις.

Μετὰ ἐνός, τετάρτου ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος. Κατεσκόπευον ἐπιμελῶς τοὺς θάμνους, οἵτινες περιέφραττον τὴν ὁδόν, φοβούμενος μὴ ἐντὸς αὐτῶν ἐγκρούπηται τὸ ἀπαισίον φάντασμα. Ἐνόμιζον ὅτι αἰσχρὰ προδυσία ἐξυφανέτο ἐναντίον μου καὶ ἐφοβούμην μὴ πέσω εἰς παγίδα. Τὰ σκότη τῆς νυκτός ἤρξαντο ἤδη νὰ ἐξαπλώνονται ἐπὶ τῆς γῆς, βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ δάσος καὶ ἐνίοτε ἐνόμιζον ὅτι τὰ δένδρα ἐκλινον πρὸς ἐμέ, ὡς εἰ θέλοντα νὰ με ἀρπάζωσιν. Οὐχ ἦτον ἐφαινόμην γαλήνιος καὶ ἀπαθὴς καὶ ἐθεώρουν αὐτὰ ἀφόβως, μὴ τολμῶντα νὰ με πλησιάσωσιν. Ἄλλ' ἐπῆλθε στιγμή τις, καθ' ἣν, ἐνῶ διηρχόμεθα σὺδενδρόν τι μέρος τῆς ὁδοῦ, ἐνόμισα ὅτι οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἠνούοντο πέριξ ἐμοῦ, περιφραττοντες τὴν ὁδόν· εἰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐνόμισα ὅτι μοῖ ἐσχισε τὴν παρεῖαν. Ἐμαστιγώσα ἰσχυρῶς τοὺς ἵππους μου καὶ διήλθον.

Ὁ Βασιτιανός, καίτοι φύσει γενναῖος, μὲ παρετήρει ἐντρομος, μὴ τολμῶν νὰ μοῦ ἀποτεινῇ οὐδὲ λέξιν.

— Μὴ φοβοῦ τίποτε, τῷ εἶπον.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς Μωφὲρ τὴν νύκτα. Ὁ Βασιτιανός ἠθέλησε νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. ἔνθα, ὡς μοῦ εἶπε, μὲ ἀνέμενεν ἡ ἀναδοχός μου· ἀλλ' εἶχον ἐννοήσει τὸ σχέδιόν του καί, προσποιηθεὶς ὅτι ἐπίστευσα εἰς τοὺς λόγους του, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα· ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ὤρμησα πρὸς τὴν μεγάλην αἰθουσαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐγνώριζον ὅτι θὰ εὕρισκον ὅλους συνηγμένους.

Μόλις μὲ εἶδεν εἰσερχόμενον, ἡ Ἄρτεμις ἔμεινεν ἐκστατική. Ἀπέφυγα νὰ συναντήσω τὸ βλέμμα τῆς καὶ ἐπροχώρησα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κηδεμόνα μου, ὅστις ἐκάθητο πλησίον τῆς βαρωνίδος.

— Κύριε, τῷ εἶπον ψυχρῶς, ἔρχομαι νὰ σας ζητήσω λόγον διὰ τὴν αἰσχρὰν διαγωγὴν σας!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἐπρόφερον μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ἔστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς του εἶδον διαλάμπουσιν ἀκτῖνα πικρῆς εἰρωνείας. Ἄφνης δ' ἐγερεθείς, ὡπισθοχώρησεν ὡρὸς καί, ὀρμήσας πρὸς τὴν ἐστίαν, ἔκρουσεν ἰσχυρῶς τὸν κώδωνα.

— Ἐνα ἱατρόν! Ἐνα ἱατρόν! ἀνέκραξε.

— Τί ἔχετε, κύριε; εἶπε ζωηρῶς ἡ ἀναδοχός μου.

Ἄλλ' οὗτος, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς αὐτήν, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἠνέφξεν αὐτήν.

— Μαρτίνε! Λουδοβίκε! βοήθειαν! βοήθειαν!... Τρέξατε, ἀνέκραξε καὶ πάλιν.

Ἐπέθεσα ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τοῦ νὰ ἐξηγηθῇ μετ' ἐμοῦ.

— ὦ! θὰ με ἀκούετε, ἀνέκραξα μετ' ὀργῆς. Σεῖς εἰσθε μᾶλλον ἀξίος ἐλέους καὶ ὄχι οἱ ἄλλοι... Ἐρχομαι ἐδῶ ὡς δικαστῆς σας διὰ ν' ἀπαγγείλω τὴν ἀπόφασιν...

Ἡ ἀποφασιστικὴ στάσις μου κατετάραξεν ὅλους τοὺς περὶ ἐμέ, ἡ δὲ Ἄρτεμις προσεπάθει νὰ με καθησυχάσῃ· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤκουον τίποτε.

Ἐν τούτοις οἱ ὑπηρέται τοῦ κόμητος εἶχον τρέξει εἰς τὰς κραυγὰς του, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἐμέ.

— Ὁ δυστυχὴς! ἔλεγεν ὑψῶν τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν. Γρήγορα ἔνα ἱατρόν!

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Ζονβαλ, ὁ ἀτυχὴς νέος! Ὅπως εἶνε, πόσον ὁμοιάζει μὲ τὴν μητέρα του!

Τότε ἠννόησα τὰ πάντα...

Ἐνόμισα ὅτι τὸ ἔδαφος ἐκλονίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας μου καὶ ἔπειτα, ὡς κεραυνόπληκτος, ἀναίσθητος ἐπ' αὐτοῦ.

Οὐχ ἦτον δὲν εἶχον ἀπολέσει ὅλοσχερῶς τὰς αἰσθήσεις μου. Ἐν τῇ βαθυτάτῃ καὶ μυστηριώδει σιγῇ τῆς ἀπαισίας καὶ πενθίμου ἐκείνης νυκτός ὁ νοῦς μου ἐβυθίζετο μοιραίως εἰς τὸ ἄπειρον... καὶ μία ἰδέα, φοβερά, ἀόριστος, σταθερὰ ἐπάγονε τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας μου, ἡ ἰδέα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐγκατέλειπον τὸν κόσμον τούτον, ὅπως μεταβῶ πρὸς ἀνέυρσιν τῆς μητρός μου εἰς τὰ ἐρεβώδη τοῦ ἄδου δώματα... Δὲν εὐρίσκω λόγους, ὅπως ἐκράσω ὅτι ἦσθαι νόμην καὶ αἰσθάνομαι ἔτι· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει παράδοξός τις κατοικία, ἔνθα συναθροίζονται αἱ ψυχαὶ ἀτυχῶν τινῶν ὄντων, αἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν ἐκεῖ, ἐγκαταλείψασαι ἐπὶ τῆς γῆς τὰ σώματα αὐτῶν, ζῶντα καὶ κινούμενα ἔτι... Αὐτὴ καὶ μόνη εἶνε ἡ διαφορά μετὰ τῶν παράφρονος καὶ νεκροῦ... Οὐδὲ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ παράφρονες εἶνε εὐτυχεῖς, ὅπως προσβεύουσι τινες. Οἱ ἀληθεῖς εὐτυχεῖς εἶνε μόνον οἱ νεκροί, διότι δὲν συναγελαζονται πλέον μετὰ τῶν ζώντων...

I'

Ἄτυχές τι συμβάν, τὸ ὁποῖον ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἀτυχῆ δόκτωρα Σχούλτς, μὲ ἠνάγκασεν, ἀγαπητέ μου Βιλχέλμ, νὰ διακόψω τὴν διήγησίν μου, διότι διατάραξεν ἀποτόμως τὰς σκέψεις μου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ νοῦς μου ἀνεπόλει εὐαρέστως τὸ θλιβερόν παρελθόν μου· ἰδοὺ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἔλαβες ἔν ἀτελὲς κεφάλαιον.

Προχθές, ἐνῶ ἔγραφον, ὁ θαλαμηπόλος μου, ὁ γέρον Φρίξ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὡς συνήθως πράττει, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μ' ἐπιβλέπῃ, ἂν ἐργάζομαι ἡ ἀναγινώσκω· ἐγὼ αὐτὸς ἐπέτρεψα τοῦτο εἰς τὸν πιστὸν τούτον γέροντα, ὅστις μὲ ἀνέθρεψε, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ ἠσυχασῇ ἂν δὲν με βλέπῃ συνεχῶς καὶ βεβαιοῦται ἰδιοῖς ὀμμασι περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας μου. Οὐδέποτε ἠθέλησα νὰ ἀπαγορεύσω τὴν ἀδυναμίαν του ταύτην, τοσοῦτον δὲ συνειθισα εἰς τὴν φιλόστοργον ταύτην μονομανίαν μου, ὥστε πολλάκις δὲν ἐννοῶ τὴν παρουσίαν του, διότι βαδίζει πάντοτε ἀκροποδητῆ, φοβούμενος μὴ με ταραξῇ.

Ἄγνοῦν ἐπὶ πόσῃ ὥρᾳ ἴστατο ἐνώπιόν μου, ὅτε αἰφνης εἶδον αὐτὸν ἐξερχόμενον μετ' ὀρμῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανερχόμενον μετὰ τοῦ Βραμάννου, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς ἄκρον τεταραχμένος καὶ ὁ ὁποῖος μὲ παρεκαλεσε νὰ τρέξω εἰς βοήθειαν τοῦ δόκτωρος, καταληθθέντος αἰφνιδίως ὑπὸ ὀξυτάτων παροξυσμῶν. ἠκολούθησα αὐτὸν ἐσπευσμένως καὶ εὗρον τὸν Σχούλτς ἐν τῷ δωματίῳ του, τοῦ ὁποῖου τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι ἦσαν ἐρημητικῶς κλεισμένα.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς; μοῖ εἶπε τεταραγμένος, ἔρχεσθε διὰ νὰ με σώσετε!... Αὐτὸς ὁ ληστής, ὁ Ἐρμάννος, μὲ κρατεῖ αἰχμάλωτον... ὦ! ἐλευθερώσατέ με, παρακαλῶ!

Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο τοῦ νὰ φύγω μετ' αὐτοῦ...

Ἄλλὰ, ὅτε διηρχόμεν τὴν αἰθουσαν, εἶχον ἰδῆ τὴν ἀτυχῆ κυρίαν Σχούλτς καθήμενὴν ἀμέριμνον πλησίον τραπέζης τινός, καὶ ἔχουσαν ἀνά χειρας βιβλίον τι· πλησίον δὲ αὐτῆς ἐκάθητο ἡ μικρὰ θυγάτηρ τῆς, ἥτις ἠκροῶτο τῆς μητρός τῆς, διδασκούσης εἰς αὐτήν τὸ μάθημά της. Ἄφνης ἀνελογίσθη τὴν ἀπελπισίαν, εἰς ἣν θὰ ἐβυθίζετο ἡ δυστυχὴς αὐτὴ γυνή, μανθάνουσα τὴν φοβερὰν δυστυχίαν, τὴν ὁποίαν ἠγνοεῖ εἰς ἐτί.

— Ἐμπρός, ἄς ἐξέλθωμεν! ἐπανέλαβεν ὁ δόκτωρ.

— Ἦξεύρετε; ἠθελον νὰ σας ὀμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων, τῷ εἶπον, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν παρετήρησα τὸν παροξυσμὸν του.

— Λοιπὸν ἄ; ἀνεχωρήσωμεν· θὰ μοῦ διηγηθῆτε ὅλα αὐτὰ καθ' ὁδόν.

— Ὅχι, ἄς μείνωμεν ἐδῶ, τῷ ἀπήντησα, εἶμαι ὀλίγον κακοδιάθετος... Ἄλλως τε, θέλω νὰ σας εἶπω ἰδιαίτερος.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, τότε πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Δὲν βλέπετε ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπον, εἰς ἐκείνην τὴν γωνίαν ἐκεῖ κάτω, ὁ ὁποῖος μὰς ἀκούει; Ἐκεῖ, ἐκεῖ... ὀπίσω σας... Εἶνε τὸ φάντασμα! προσέθηκε κατεπτοημένος.

Ἐφρικίασα ἐκ τρόμου καὶ ἐστράφην ὡρὸς καὶ τρέμων... Μορφῆ τις, ἀκίνητος καὶ σιωπηλῇ μὰς παρετήρει ἀτενῶς καὶ ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τοῦ τοίχου.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἀνέκραξε μετὰ τρόμου ὁ Σχούλτς· θὰ με ἀρπάξῃ.

Ίδρως ψυχρός περιέφερε τὸ πρόσωπόν του. Πάραυτα δέ, ὡς ἐξ αὐτομάτου, ἐπροφύλαξα αὐτὸν διὰ τοῦ σώματός μου καὶ ἐτόλμησα ν' ἀτενίσω πρὸς τὸ φοβερόν φάντασμα. Ἀλλά, μόλις ἔρριψα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἀμέσως ἠννόησα τὴν ἀπάτην μου.

— Ἀνοησίου! ἀνέκραξα. Εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ σας, τοῦ δόκτωρος Οὐόλφ Σχούλτς.

— Ὅχι, ὄχι, εἶνε ἡ Μανία, ἡ ὁποία μεταμορφοῦται διὰ νὰ μας εξαπατήσῃ... Παρατηρήσατε πῶς κινεῖται ἐντὸς τοῦ πλαισίου της!... Θέσατε τὴν χειρὰ σας ἐπ' αὐτῆς, διὰ νὰ πεισθῆτε! Εἶνε αὐτή, σας λέγω, εἶνε αὐτή!

Πιθανὸν νὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διότι αὐτὴ μόνη γνωρίζει νὰ περὶσταται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· οὐχ ἤττον ἔπρεπε νὰ δώσω θάρρος εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἀνθρώπον. Ἐπρεπε ν' ἀποκρύψω τοὺς φόβους μου καὶ νὰ δείξω γενναϊότητα. Ὅθεν προῦχώρησα πρὸς τὴν εἰκόνα. Ἡ καρδιά μου ἐπάλλε σφοδρῶς, μόλις δὲ ἀπείχον δύο βήματα ἀπ' αὐτῆς καὶ ἐσκέφθην νὰ φύγω, νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν... Ὁ Σχούλτς μὲ παρεθέρει μετ' ἀγωνίας· θὰ ἔλεγέτις, βλέπων αὐτόν, ὅτι ἔπνεε τὰ λείψια... Ἐπὶ τέλους, κατανικήσας πάντα φόβον, προῦχώρησα ἐν βήμα ἔτι, ἔπειτα τὴν χειρὰ μου καὶ ἤγγισα τὴν εἰκόνα...

— Εἶνε εἰκὼν, σας εἶπα! ἀνέκραξα θριαμβευτικῶς, εἶνε εἰκὼν! Πλησιάσατε, παρατηρήσατε... Ἰδέτε πῶς κτυπῶ ἐπ' αὐτῆς...

Ὁμολογῶ ὅτι ἤμην ὑπερήφανος διὰ τὸν ἡρωϊσμόν μου.

— Εἶσθε βεβαιοί;

— Διαβόλε! βεβαιότατος, ἀγαπητέ μου. Ὑπῆρξατε θύμα φοβερῆς ἀπάτης, ἀληθοῦς ὀπτασίας!... Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε.

— Ἴσως ἦτο ψευδαίσθησις, ὑπέλαθε κατηφής.

— Λοιπὸν καὶ τοῦτο ἂν ἦτο!... Μέγα πᾶγμα!... Δυσπεψία, ὄνειρον, ἐφιάλτης!... Ὁ Ἐσκιρόλ κατατάσσει τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὰς παροδικὰς παθήσεις «Αἰ ψευδαίσθησεις, λέγει, διαφέρουσι τῆς ὑπνοβασίας καὶ τῆς παραφροσύνης, καθ' ὅσον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἱ παρακρούοντες ἐνθυμοῦνται πάσας τὰς ἰδέας, αἵτινες διατάραξαν τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ἐνῶ οἱ ὑπνοβάται καὶ οἱ παράφρονες λησμονοῦσι τὰ πάντα.»

— Τὰ λέγετε διὰ νὰ με πρηγορήσητε, εἶπεν ὁ ἰατρός, κινῶν τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, αὕτη εἶνε ἡ πεποιθήσις μου! ὑπέλαθον. Ἰδωμεν, φίλε μου, ἄς τὸ συζητήσωμεν. Ἐχετε νοῦν σταθερόν, λογικὸν εὐθύ· τοῦτο εἶνε φανερόν. ἰδοὺ πείθεσθε περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως τοῦ φαντάσματος καὶ ἤρκει μόνον τὸ θάρρος σας διὰ νὰ τὸ ἀποδιώξη. — Λοιπὸν! ὑμεῖς, πεπαιδευμένοι, φιλόσοφοι, ἔμπειροι, πιστεύετε εἰς ὀράματα ἀνατρέποντα τοὺς φυσικοὺς νόμους; Παραδέχεσθε, ὑμεῖς, ἰατρός, ὅτι νόσος τις δύναται νὰ ἐνσωματωθῇ καὶ

νὰ γίνῃ ὀρατή!... Εἴλετέ ποτε τὴν φθίσιν νὰ ἐπιφανῆ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῶν ἐπιθναίων, τοὺς ὁποίους ἐθεραπεύετε;

— Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν φθίσιν, τὸ πᾶγμα διαφέρει.

— Ποσῶς!... Πρέπει λοιπὸν νὰ φαντασθῶμεν κόσμον συνισταμένον ὑπὸ ὄντων δυσμόρφων, ἀπκισίων, πραιστάντων τὸ μὲν τὴν πανώλην, τὸ δὲ τὸν κίτρινον πυρετόν!... Βλέπετε ἐντεῦθεν τὴν ἀσιατικὴν χολέραν, τὴν ὁποίαν νοσηρὰ φαντασία πλάττει φέρουσαν κιδάριν καὶ ἰνδικὸν ἐγχειρίδιον;.. τὴν γελόϊαν καὶ καχεκτικὴν μορφήν τῆς Κορούζης πλήρους πάχνης ἐρχομένην εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ μεγάλου δουκός, ἐσπέραν τινα χοροῦ, καὶ ἀραζούσαν κατὰ τὴν ἔξοδον τὸν ἀθῶον στροβιλιστήν, ὅστις περιτυλίσεται θερμῶς, ἔνθα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του!

Σφοδρῶς γέλωσ τοῦ ἰατροῦ μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἤρχισα νὰ ἀποδιώκω τὴν παραφροσύνην του. Ἐν τούτοις διετέλει ἔτι σύννομος.

— Φρονεῖτε λοιπὸν, ὑπέλαθεν, ὅτι ἡ παραφροσύνη εἶνε, ὡς τ' ἄλλα, αὔλος, ἀφαντος... Δὲν πιστεύεις ὅτι ἐντωμκτοῦται;...

— Ἀλλ' ἀκριβῶς θὰ ἦτο παραφροσύνη νὰ πιστεύω τοῦτο, ἀνέκραξα ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν παραδέχεσθε κόσμον ὑπερφυσικόν;

— Ἐξ ἐναντίας, τὸν παραδέχομαι πεποισθῶς, διότι ὁ νοῦς κατ' ἀνάγκην ἀναγνωρίζει ἐν τῇ φύσει μυστηριώδεις δυνατόμεις, τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ νὰ ὀρίσῃ. Ἐν τῇ φυσικῇ ἀλληλουχίᾳ βεβαιούμεν τὴν ὑπαρξίν ἀβάρων καὶ ἀοράτων ρευστῶν, ὡς τοῦ μαγνητισμοῦ, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὧν ἡ ἀρχὴ μὰς διαφεύγει. Ἡ φύσις ἔχει πανταχοῦ τοὺς αὐτοὺς νόμους· ὅπως τὸ ὀρυκτὸν βασιλεῖον, οὕτω καὶ τὸ ζωϊκὸν θὰ ἔχη ρευστὰ ἀκατανόητα ἔτι, ἢ κακῶς ἐννοούμενα ὑφ' ἡμῶν, ὡς ὁ μαγνητισμὸς διατελῶν μέχρι τοῦ νῦν ἐν καταστάσει ἐπιστήμης ὑποτυπώδους.

Ὁ ἰατρός μὲ ἤκουε τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην· παρεθέρων αὐτόν μετὰ προσοχῆς καὶ δέκρινά ἐπὶ τῶν χειλέων του ἑλαφρὸν μειδίωμα.

Τί ἐσήμαινε τὸ μειδίωμα ἐκεῖνο; Ἄγνωσ· οὐχ ἤττον μικροῦ ἐδέησε νὰ πιστεύσω ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε παράφρων, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ ὑπέθετον αὐτὸν τοιοῦτον...

— Λέγετε, λέγετε ἀκόμη, μοὶ εἶπεν αἰφνης, καὶ ἀποδειξάτέ μοι ὅτι εἶμαι ἀνόητος, ὅτι μὲ ἀπατᾷ ἡ φαντασία μου καὶ ὅτι, μόνον ὅταν ἐγὼ θελήσω, θὰ ἰατρευθῶ...

Καὶ τότε ἤρχισα νὰ τῷ ἀναφέρω διάφορα παραδείγματα.

— Ὅτε δὲ ἠννόησεν ὅτι ἐτελείωσα.

— Εὐχαριστῶ, μοὶ εἶπε θλίψας τὴν χειρὰ μου. Τώρα μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐξέλθω;

— Ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὸν κήπον ὁμοῦ, ἀπήντησα.

— Ὅχι, θέλω νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς.

— Ἐστῶ, τῷ εἶπον.

Καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

Ἦδη ἐννοεῖς εὐκόλως, φίλε μου, διατί δέικεψα καὶ πάλιν τὴν ἱστορίαν μου. Δύριον θὰ ἐπαναλάβω αὐτήν.

Ἐπεται συνέχεια.

*** Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Δ'

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανον χώραν αὐτὰ παράδοξοι αὐταὶ σκηναί, μεγάλη ταραχὴ ἐπεκράτει εἰς τὸ Ἀλκαζάρο. Περιπολῖαι λογχοφόρων καὶ πυροβολητῶν διήρχοντο ἐναλλάξ τὴν πλατείαν καὶ τὰς πέριξ συνοικίας, πρὸς πρόληψιν παντός ἐνδεχομένου ἀπεικτείου.

Ἡ βασίλισσα, καθημένη εἰς τὰ δώματά της μετὰ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα καὶ τῆς βασιλόπαιδος, δὲν ἀνησύχει ποσῶς περὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ βασιλέως, ὅστις συνεῖθιζε πάντοτε μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ περιφέρηται τὴν πόλιν μόνος, ἢ καὶ ἐν συνοδίᾳ ἐκδεδιητημένων τινῶν αὐλικῶν του, ὅπως πληροφοροῦται περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει διατρεχόντων. Τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη ἀπιστίων προαισθήσεων, ἠρώτα τὸν δὸν Βελτράν περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς στάσεως, θωπεύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς προσφιλοῦς δούκας Ζουάννας της, τὴν ὁποίαν, κοιμωμένην σχεδόν, ἐκάλυπτε διὰ φλογερῶν φιλημάτων.

— Μάθετε λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ κόμης γελῶν, ὅτι ἡ στάσις αὕτη ὄλου τοῦ σκυλολογίου τῆς πρωτεύουσῆς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔχη σοβαρὸν χαρακτήρα. Τὰ μικρὰ κυνάρια ὑλακτοῦσι πάντοτε ὀπισθεν τῶν μολοσσῶν, διότι φοβοῦνται μήπως τὰ δαγκάσουν.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἐστένναξεν.

— Δηλαδὴ νομίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος, Βελτράν. Ἦθελον ὁμως νὰ σε βλέπω νὰ ἔχῃς ὀλιγωτέραν πεποιθήσιν εἰς τοῦτο. Τὸ θλιβερόν τέλος τοῦ πανισχύρου στρατάρχου δὸν Ἀλθάρου Δὲ Λούνα, ἡ αἰφνιδία πτώσις τοῦ μαρκησιῦ Δὲ-Βιλλένα καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Τολέδης ἔπρεπε νὰ γίνωσι παραδείγματα εἰς σέ.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβας ἐμειδίασε καὶ, ἀσπασθεὶς μετὰ παραφορᾶς τὴν ἀβρὰν χεῖρα τῆς Ἰωάννας.

— Ἀλλ' ἐγὼ, Μεγαλειοτάτη, εἶμαι ἰσχυρότερος τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Βιλλένα, τῇ εἶπε, τοσοῦτῳ μάλλον, καθόσον θὰ ἔχω πάντοτε ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἡ ὁποία τοὺς ἀνέτρεψεν.

Ἡ βασίλισσα ἐστένναξεν ἀπὸ καρδίας καὶ πάλιν, ἔρριψε δὲ ἐπὶ τοῦ κόμητος βλέμμα πλήρες ἀθυμίας καὶ τρυφερότητος.

— Ἄ! Βελτράν, ἐψιθύρισε, προσπαθεῖς νὰ καταπρῶνῃς διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν μειδιαμάτων σου τὰς ἀνησυχίας μου· ἀλλ'

ἀγνοεῖς ὅτι δὲν ἀνησυχῶ δι' ἐμέ, ἀλλὰ δι' ἐσέ, διότι εὐρίσκειαι εἰς προφανή κίνδυνον;

— Εἰς κίνδυνον ἐγώ, ὁ κόμης τῆς Λεδέσμας, ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἔχω ὑπὸ τὴν διαθεσὶν μου τοὺς θησαυροὺς, τὰ στρατεύματα, τὰς σφραγίδας τοῦ βασιλείου: ὑπέλαβεν ὁ δὸν Βελτράν, ὑψῶν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν· ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶμαι ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, ἐνῶ ὁ δὸν Ἐρρίκος εἶνε ἀπλή σκιὰ μόνον;

— Ἀχ! Βελτράν, Βελτράν! ἐπανέλαβεν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας μετὰ τόνου ἀπελπιστικοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὰ κενόδοξα ἐκεῖνα παιδία, τὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύουσι τὰ κίβδηλα νομίματα ὡς ἀληθῆ. Ἀημονεῖς λοιπὸν ὅτι προδοσία ἐξυφανέται ἐναντίον σου, σκοποῦσα τὴν καταστροφὴν σου; Ἡ προδοσία αὕτη εἰς ἤλθε καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς φρουροῦσι, καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν θεραπόντων, οἱ ὁποῖοι μᾶς ὑπηρετοῦσιν! Ἴσως, ἴσως, τὴν στιγμὴν ταύτην, ὑπάρχει τις, ὁ ὁποῖος μᾶς βλέπει, χωρὶς νὰ τον βλέπωμεν, καὶ μᾶς ἀκούει, χωρὶς νὰ τον ἀκούωμεν.

— Ἄλλ' ἂν οἱ ἐχθροὶ μᾶς, Μεγαλειοτάτη, ἔχωσι κατασκόπους, ἡμεῖς ἔχομεν δημίους.

— Ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε αὐτοὺς θὰ ἔχωμεν, δὸν Βελτράν, διότι ἡ ἐπανάστασις ὁσημέραι λαμβάνει μεγάλας διαστάσεις καὶ ἐξαπλοῦται ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Πρὸ τριῶν μόλις ἡμερῶν ὁ λαὸς ἐξηγήθη ἐναντίον τῶν φόρων.

— Καὶ μήπως οἱ ἀρχηγοὶ τῆς στάσεως ταύτης δὲν ἀπηγγονίσθησαν ὅλοι;

— Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ καθημερινῶς μᾶς ὑβρίζουσιν ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, ἐμὲ καὶ τὴν βασιλόπαιδα, καὶ οἱ φρουροὶ τοῦ Ἀλκαζάρ δὲν τολμῶσι νὰ μᾶς ὑπερασπίσωσιν.

— Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παρέλειψαν τὸ καθήκον των, θὰ τιμωρηθῶσιν, ἀνέκραξεν ὁ εὐνοούμενος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀντήχησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατιοῦ θόρυβος ἐρῶντων βημάτων, μεμιγμένους μετὰ κλαγγῆς ὀπλων, ἀναγγέλλων τὴν ἐπάνοδον τοῦ βασιλέως.

Πρὸ ὀλίγου εἶχε σημάνει τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας, καίτοι ἐξήσκει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ βασιλέως, δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως συσκεθῶσι περὶ τῶν μέτρων, ἅτινα ὄφειλον νὰ λάβωσι κατὰ τὰς κρίσεις καὶ ἐπιχειρήσεις ἐκεῖνας περιστάσεις. Αἱ κατ' αὐτοῦ κατηγορίαι τοῦ ὄχλου, τὸ ἀτιμωτικὸν ὄνομα τῆς Βελτραγοπούλας, τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἀπέδωκεν εἰς τὴν βασιλόπαιδα, αἱ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως ὑβρεῖς τῶν στασιαστῶν, ἠνάγκασαν αὐτὸν ν' ἀναβῆναι διὰ τὴν αὐριαν τὴν συνέντευξιν ταύτην.

— Ἡ δόνα Ζουάνα ἀπεκαιμήθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶπεν ἡ βασίλισσα, διακόψασα τὴν νεκρῶσιμον σιγὴν, ἣτις ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἐρρίκου.

Βελτράν, δὲν φωνάζει, σὲ παρακαλῶ, τὴν δόνα Μένσιαν νὰ ἔλθῃ νὰ παραλάβῃ αὐτήν;

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς δόνας Μένσιαν, ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν ἄκων.

— Περίεργον! εἶπε μειδιῶσα ἡ βασίλισσα. Εἶσαι ὁ μόνος ἀνθρώπος, Βελτράν, τοῦ ὁποῖου τὸ μέτωπον συνοφρουοῦται ὅταν βλέπῃς τὴν δόνα Μένσιαν. Τί τρέχει;

— Διότι νομίζω ὅτι ἐκθειάζετε πάρα πολὺ τὴν καλλονὴν της. Τὸ βλέμμα της εἶνε ἐνίοτε τοσοῦτον σκληρὸν καὶ ἀγριον, ὥστε φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ καρδιά της ὁμοιάζει πρὸς τὸ βλέμμα της.

— Σιώπα, Βελτράν, μὴ συκοφαντῆς τὴν καλλιτέραν τῶν φίλων μου. Ἡ δόνα Μένσιαν εἶνε ἀγαθὴ καὶ πιστὴ σύντροφος, μόνον δὲ ἐλάττωμα ἔχει, κατὰ τὴν ιδεάν σου, ὅτι εἶνε εἰς ἄκρον ἐνάστος· ἀλλ' ἡ ἀρετὴ της αὕτη δὲν τὴν ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἦνε ἐπιεικὴς εἰς τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων γυναικῶν. Δὲν ἐδυνάμην νὰ εὐρῶ καλλιτέραν γυναικα διὰ τὴν βασιλόπαιδα, τὴν ὁποίαν ἐπεριποιήθη πραγματικῶς ὡς ἀληθῆς μήτηρ, ὅτε ἦτο ἀσθενὴς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου.

— Καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ζουάνα τὴν ἀγαπᾷ σχεδὸν ὅπως καὶ ἡμεῖς, Μεγαλειοτάτη. Βλέπετε ὅτι τὰ τέκνα οὐδέποτε σχεδὸν ἀπατῶνται εἰς τὰς συμπαιδείας των· ὥστε πιστεύω ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν ὠραίαν Παδύλλαν.

— Φώναξέ την, σὲ παρακαλῶ, διότι ἐκουράσθη πλέον.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέθας ἤγειρε τὴν αὐλαίαν, ἣτις ἐκάλυπτε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς βασιλόπαιδος καὶ εἶπε ὑψηλοφῶνως·

— Δόνα Μένσιαν, ἡ βασίλισσα σὰς ζητεῖ. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν τῷ ἐδόθη.

Δις ἔτι ἐπανέλαβε τὴν διαταγὴν τῆς βασιλίσσης, ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαβε.

Ἀνήσυχος καὶ σχεδὸν ἔντρομος καταστάς διὰ τὴν τοιαύτην παράδοξον σιωπὴν, ἠνέφξεν ἀποτόμως τὴν θύραν, ἀλλὰ πᾶραυτὰ ὠπισθοχώρησεν, ἀφείς τρομερὰν κραυγὴν.

Ἡ δόνα Μένσιαν ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της, τὸ στόμα ἔχουσα περιεδεμένον διὰ μακρὰς καὶ εὐρυτάτης ταινίας, ἐνῶ τέσσαρες ἀνδρες παρεφύλαττον ὀπισθεν τῆς θύρας, ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας γυμνὰ τὰ ξίφη, τὰ ὁποῖα διεσταυρώθησαν πᾶραυτὰ ἐπὶ τοῦ συνήθους τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα.

Ὁ δὸν Βελτράν ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν ὄνειρον.

Ἐγνώριζε μὲν τοὺς ἐχθροὺς του, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζεν αὐτοὺς τοσοῦτον τολμηροὺς, ὥστε νὰ διεκδύσωσι λαθρὰ εἰς τὸ Ἀλκαζάρ καὶ νὰ θέσωσιν, οὕτως εἶπεν, τὰς κεφαλὰς των ὑπὸ τὸ στόμα τοῦ λέοντος. Ψυχρὸς ἰδρῶς περιέρρει τὸ μέτωπόν του, θεωρῶν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν δὸν μαρκήσιον Παχέκιν Δὲ Βιλλέναν, τὸν δὸν Πέτρον Ζιρών, τὸν Μπεναθέντεν καὶ τὸν Παλέν-

σιαν, τοὺς μᾶλλον περιβοήτους ἀρχηγοὺς τῆς συνωμοσίας.

Προσεπάθησε νὰ δείξῃ γενναϊότητα καὶ ἠθέλησε νὰ μειδιάσῃ. Ἄλλ' οἱ ὀδόντες του συνεκρούσθησαν παραδόξως, ὅτε ἤκουσε τὴν ἀγρίαν φωνὴν τοῦ Βιλλένα, ὑψώσαντος κατ' αὐτοῦ τὸ ξιρὸς του.

— Μὴ κινηθῆς καθόλου, δὸν Βελτράν, ἄλλως εἶσαι χαμένος!

Ἐν τούτοις ἡ βασίλισσα, καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου καὶ ἐκπλήξεως, εἶχε πλησιάσει πρὸς αὐτὸν ὠχρὰ καὶ ἀπειλητικὴ, πέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν βασιλόπαιδα κοιμωμένην.

— Ποῖοι εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ κλέπται καὶ οἱ δολοφόνοι, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν νὰ εἰσέλθωσιν ἐν ὄρα νυκτὸς εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης; Ἄ! αὐτοὶ θὰ ἦνε ἀτιμοὶ, κακοῦργοι καὶ ὄχι εὐγενεῖς.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας εἶδειε διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του τὸν εὐνοούμενον καὶ ὑπέλαβεν εὐσταθῶς.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μᾶς ἔδωκε πρῶτος τὸ παράδειγμα, Μεγαλειοτάτη. Ἐζητοῦμεν αὐτὸν πρὸ πολλοῦ καί, ὅπως τὸν ἀνεύρωμεν, ἠναγκάσθημεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης εἰς ἀκατάλληλον πραγματικῶς ὄραν, κατὰ τὴν ὁποίαν βεβαίως κοιμᾶται ἡ Α. Μ. ὁ σύζυγός της. Πταίωμεν λοιπὸν ἡμεῖς, Μεγαλειοτάτη, ἂν κρύπτητε ἐν ὄρα νυκτὸς τὸν ἀτιμον τοῦτον εἰς τὰ δώματά σας, διακινδυνεύουσα χάριν αὐτοῦ τὴν τιμὴν σας;

— Ἄθλιε! ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα, ρίψασα ἱκετευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν συντρόφων τοῦ μαρκησίου. Καὶ πῶς! ἐπιτρέπετε, κύριοι, ἐνώπιόν σας νὰ ὑβρίζηται μία γυνή, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε βασίλισσα, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐσέβετο;

— Μεγαλειοτάτη, δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε ἀπὸ ὑμᾶς, ἀπήντησεν εὐσεβάστως ὁ δὸν Πέτρος Ζιρών οὐδεὶς ἐκ τῶν συναδέλφων μας θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ προσβάλῃ τὴν Α. Μ. τὴν βασίλισσαν. Εἶσθε ἐλευθέρα. Καλέσατε εἰς βοήθειάν σας τοὺς σωματοφύλακας σας καὶ τοὺς φρουροὺς καὶ διατάξατε, ἂν θέλετε, νὰ μᾶς συλλάβωσι. Δὲν θ' ἀντισταθῶμεν ποσῶς· ἀλλὰ, πρὶν ἢ θρῴσωμεν τὰ ξίφη μας ὑπὸ τοὺς πόδας σας, θὰ φονεύσωμεν τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ἐντὸς τῶν δωματίων σας, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας, ὅπως ἀποπλύνωμεν τὸν ρύπον, διὰ τοῦ ὁποῖου οὗτος ἐκηλίδωσε τὸ ὄνομά σας.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἐφρικίασεν οὐχ ἦττον, προσποιηθεῖσα ἀδιαφορίαν, προσέθηκεν.

— Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν εἶνε ὁ σκοπός σας;

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἐπανέλαβεν·

— Οὐδεὶς γνωρίζει τὴν παρουσίαν μας εἰς τὸ Ἀλκαζάρ, Μεγαλειοτάτη. Ἄς ἀποδεχθῇ τὰς προτάσεις μας ὁ δὸν Βελτράν καὶ ἡ ζωὴ του, ὡς καὶ ἡ τιμὴ σας, θὰ σωθῶσι.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέθας ἀνένηψε τότε ἐκ τοῦ ληθάργου, ὅστις εἶχε καταλάβει αὐτὸν, καί, ρίψας βλέμμα ἀγέ-

ρωχον ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων του, εἶπεν εἰς αὐτούς.

— Τί ζητεῖτε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ, κύριοι; Τὸ βελαντιόν μου; Πολὺ καλὰ! λάβετε τὸ!

Ὁ δὸν Παχέκος ἔσεισε περιφρονητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Θεέ μου! εἶπε, μὴ παρεξηγεῖτε, κύριοι. Δὲν εἴμεθα ἐξ ἐκείνων τῶν ἐπιτιμῶν, τοὺς οὐσίους καθ' ἑκάστην ἔλεετ ἡ βασιλόπαις. Ἦλθομεν νὰ σας ζητήσωμεν μίαν χάριν μικροῦ λόγου ἀξίαν, δηλαδὴ μίαν ὑπογραφὴν κάτωθι ἐνὸς ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς συνετάξαμεν. Βλέπετε ὅτι δὲν εἴμεθα πολὺ ἀπαιτητικοί.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ἀνεσκίρτησεν. Ἦν νόησε πάραυτα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς πτώσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑψίστης θέσεως, ἐφ' ἧς ἔλαμπεν ὡς ἀστὴρ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζόφου τῆς ἀμαθείας τοῦ λαοῦ· ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ τῆς θέσεώς του ἀνευ ἀντιστάσεως, καίτοι ἡ χεὶρ του ἦτο εἰσέτι ὀπλισμένη διὰ τοῦ ζόφου του, καίτοι μία μόνη φωνὴ του ἐδύνατο ν' ἀφυπνίσῃ τὰ κοιμώμενα στρατεύματά του. Ἀλλ' ἡ προδοσία εἶχε παραλύσει πάσας τὰς δυνάμεις του. Οὔτε ἡ δωροδοκία, οὔτε ἡ ἰσχύς, οὔτε ἡ ἀντίστασις, οὔτε ὁ δόλος ἐδύνατο νὰ σώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐνέδρας ἐκείνης, εἰς ἣν ὡς διὰ μαγείας ἐνέπεσε.

Καὶ τότε περιέβαλε δι' ἐνὸς βλοσυροῦ καὶ ἀστραπιαίου βλέμματος τὸ δωμάτιον τῆς βασιλόπαιδος καὶ εἶδε τὴν δόνα Μένσιαν ὀρθίαν παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ ἀφαιροῦσαν σιωπηλῶς ἐκ τοῦ στόματός της τὸ φίμωτρον Αἴφνης ἀκτίς ἐλπίδος ἀνεζωπύρωσε τὴν καρδίαν του καὶ ἐμειδίασε πρὸς αὐτὴν συμπαθῶς ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἡ νέα αὐτῆ τὸν ἠγάπη, ἐσκέφθη ὅτι ἀναμριβόλος θὰ μετέδρανε κρυφίως νὰ ἀφυπνίσῃ τοὺς φρουροὺς του, καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆ ἐβουκάλισε πρὸς στιγμὴν τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἀναλογισθέντος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐξεδικεῖτο τοὺς ἐχθρούς του.

Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς αὐτοῦ ὅτε εἶδε τὴν δόνα Μένσιαν δεικνύουσαν αὐτῷ διὰ τοῦ λιχανοῦ τὴν βασιλίαν μετὰ βλέμματος φλογεροῦ, ἀπαστρέπτοντος ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, καὶ ἐπαναθέτουσαν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν της τὸ φίμωτρον ἐπὶ τῶν χειλέων της! Ὁ δὸν Βελτρὰν ἠνόησε τότε τὴν ἀπάτην καὶ ὠμολόγησεν ἑαυτὸν ἠττημένον.

Ἐν τούτοις ἡ βασιλίςσα πλήρης ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ἠρώτησε μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν.

— Καὶ τί περιέχει λοιπὸν τὸ ἐγγράφον τούτο, κύριε;

Ὁ δὸν Παχέκος ὑπεκλίθη.

— Μία ἀπλὴ καὶ καθαρὰ ὁμολογία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέδας ἀνγνωρίζει ὅτι ἡ δόνα Ζουάνα δὲν ἔχει οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ στέμματος τῆς Καστίλιας.

— Καὶ εἶπατε ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς χάριτος μικροῦ λόγου ἀξίας; ἐπιθύρουν ἡ Ἰωάννα προσπαθοῦσα νὰ καταστῆλῃ τὴν

ἀγανάκτησιν αὐτῆς. Καὶ διατί — ἂν μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω, κύριοι — διατί τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἤδη κοιμάται εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγνοοῦν τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὸ ἀπειλεῖ, διατί νὰ κρηυχθῇ ἐκπτώτον τῶν δικαιωμάτων του;

Καὶ, ταῦτα εἰπούσα, προσήλωσεν ἀγρίως τὸ βλέμμα της ἐπὶ τοῦ Βιλλένα, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐταπεινώσε μὲν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' εἶτα, ἀναλαβὼν θάρρος, ἀπήντησεν ἀταράχως.

— Διότι, διὰ νὰ κληρονομήσῃ μία βασιλόπαις τὸν θρόνον τοῦ πατρός της, πρέπει νὰ ἦνε τέκνον αὐτοῦ, ἐνφ' ἡ δόνα Ζουάνα, Μεγαλειοτάτη, ὡς λέγει ὁλος ὁ κόσμος, δὲν εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ἑρρίκου.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ.*

ΛΑΜΠΡΟΥ ΕΝΤΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

1878

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

Η'

Ἡ ἡὼς ὑποφώσκουσα εὗρε τὴν Ροζίναν ἔξυπνον ἐπὶ τῆς κλίνης. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτός ἡ νεανίς διατέλει, ὡς εἰκός, τεταραγμένη, μόλις δὲ καταλαμβάνεν αὐτὴν ὁ ὕπνος καὶ ἀφυπνίζετο. Τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦτο σιωπηλόν, τοῦθ' ὅπερ τὴν καθησύχαζε. Ποικίλοι συλλογισμοὶ συνεκुकῶντο ἐν τῇ κεφαλῇ της, ἰδίᾳ δὲ ἐτάρασεν αὐτὴν ἡ ἀπόφασις ἣν ἔλαβεν ἐν στιγμῇ ἐκτάκτου παραφορᾶς καὶ τὴν ὁποῖαν, μεθ' ὅλους τοὺς φόβους της, εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ φέρῃ εἰς πέρας. Γεννηθεῖσα ἐν τῇ πόλει τοῦ ἔγγειριδίου καὶ τῶν γονδολῶν, τῆς προσωπίδος καὶ τοῦ δηλητηρίου, εἶχε τὴν καρδίαν εὐεπίφορον εἰς τὰ ταραχώδη συναισθήματα καὶ τὰς μυστηριώδεις ρωμαντικὰς σκηνάς.

Ἀμα ἰδοῦσα τὰς πρώτας λάμψεις τοῦ λυκαυγοῦ ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν κλίνην της παραθύρου, οὐτινος ἀνέστυε τὰ παραπετάσματα, ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ κοιμηθῇ. Ἐνθεν μὲν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἔνθεν δὲ ἡ ὑπόκωφος βοή, ἥτις παρακολουθεῖ τὴν ἐξέγερσιν τῆς κοιμωμένης πλάσεως, ἠλάφρουναν τὸ στήθος αὐτῆς, ὅπερ ἐπέβη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ συχρὰ σιγὴ καὶ τὸ μελαγχολικόν της νυκτός. Ἀλλὰ, μὴ θέλουσα ν' ἀνησυχῆσθαι τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὧν ἠγνοεῖ τὰς ἔξεις, παρέμεινεν ἐν τῇ κλίνῃ, στήριξασα τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ βραχίονος. Ἐμεινεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐπὶ πολὺ, ἐνφ' ἡ τελευταία περιπέτεια τοῦ νεαροῦ της βίου διήρχετο πρὸ τῶν γλαυκῶν ὀφθαλμῶν της ὡς μαγικὴ φαντασμαγορία.

Μετ' ὀλίγου ἤκουσε κρότον ἐλαφρὸν ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ἐξ οὗ συνεπέραναν ὅτι εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ὁ Λουκιανός,

ὅστις, ἀποφεύγων νὰ ταραξῆ τὴν γειτόνα του, προσεπάθει νὰ θορυβῆ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

Ἡ Ροζίνα ἐνόησε τούτο, φρονούσα δὲ ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ τῷ ἀπευθῆν πρώτη τὸν λόγον, κατέρυγεν εἰς τὴν πολλὰ σημαίνουσαν καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ καταφεύγομεν βῆχα. Ἐβῆξεν ἀπαξ ἡ δὲ.

— Ἐξυπνήσατε, γειτόνισα; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Ναι, κύριε, καὶ ἐντὸς ὀλίγου εἶμαι ἐτοιμὴ, ἀπεκρίνατο ἡ Ροζίνα.

— Ὅταν εἶναι καιρὸς, εἰδοποιήσατέ με προσέθηκεν ὁ νέος.

Ἡ Ροζίνα, καταλθούσα τῆς κλίνης καὶ νιφθεῖσα, χωρὶς νὰ λησμονῆσῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ τῶν μύρων τοῦ Λουκιανοῦ, ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ, μετ' ὀλίγον δὲ ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, ὅστις, πρὶν ἀνοίξῃ αὐτὴν, ἐσήμανε τὸν κώδωνα, καλῶν τὴν οἰκοδέσποινα σπεύσασαν ἀμέσως. Ὁ Λουκιανός, ἀνοίγων οὕτω τὴν θύραν, παρέσχεν εἰσοδὸν σύγχρονον εἰς ἀμφοτέρας τὰς γυναῖκας ὁμοῦ.

— Θὰ πάρετε καφρὸν μὲ γάλα, δεσποινίς, ἠρώτησεν, ἡ θέλετε ἄλλο τι;

— Εὐχαριστῶ, κύριε, θὰ πάρω ὅ,τι παίρνετε συνήθως καὶ σεῖς.

— Φέρετέ μου, λοιπὸν δύο καφρέδες μὲ γάλα, κυρὰ-Λουίζα, εἶπεν ὁ Λουκιανός πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ παρετίθετο ἐνώπιον τῶν νέων δίσκος, περιέχων πάντα τ' ἀναγκαῖα, ὃν θέτηα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ οἰκοδέσποινα ἐξῆλθε πάραυτα, ἀφεῖσα αὐτοὺς μόνους.

Ἡ θέσις αὐτῶν, εὐρισκομένων ἀπέναντι ἀλλήλων τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἦτο ἀρκετὰ δύσκολος.

Τὸ νυκτερινὸν σκότος, ἡ καὶ αὐτὸ τὸ ἀσθενὲς τῶν λαμπτήρων φῶς, ὅτε τὰ βλέμματα δὲν δύναται νὰ συναντηθῶσι ζωηρῶς, καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους τολμηροτέρους· ἄλλως ὅμως ἔχει τὴν ἡμέραν, ὅτε καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ βλέμματος διαγράφεται καθαρῶς καὶ αἱ ἐλάχισται μεταβολαὶ ἐν τῇ φυσιολογίᾳ δὲν διαφεύγουσι τὴν παρατήρησιν τοῦ ἄλλου.

Ὁ Λουκιανός, ἐταιμάζων τὸ κυμβίον τῆς Ροζίνας, ἐμελέτα τὴν μορφήν τῆς νέας, ταπεινούσης τοὺς ὀφθαλμούς, αὐτὴ δὲ πάλιν, παραδοκοῦσα τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Λουκιανός εἶχεν ἀλλαχού ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν, ἐζητάζε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ τόσο παραδόξως φιλοξενούντος αὐτὴν καὶ ἐπεμβάντος ἀπροσδοκῆτως πρὸς σωτηρίαν της ὡς ἐκ μηχανῆς Θεοῦ.

Οἱ πρῶτοι βλωμοὶ διήλθον οὕτως ἐν σιγῇ, ἣν πρῶτος διέκοψεν ὁ Λουκιανός.

— Πῶς ἐπεράσατε τὴν νύκτα; ἠρώτησε.

— Πολὺ καλὰ, κάλλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Ροζίνα.

Μετὰ τὴν τυπικὴν ταύτην ἐρώτησιν πάλιν ἐπεκράτησε μικρὰ σιωπὴ· διότι ἀμφοτέροι ἐδιέταζον νὰ λάθωσι θέμα ὁμιλίας τὰ νυκτερινὰ συμβάντα καὶ τὴν δοῦσαν αὐτὰ ἀρομήν.

Ἐπὶ τέλους:

— Δὲν ἤξεύρω, ἂν μοῦ εἶναι ἐπιτετραμ-
μένον νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς,
εἶπεν ὁ Λουκιανός, σὰς ἀφίνω λοιπὸν ἐλευ-
θέραν νὰ μοῦ εἰπῆτε τί σὰς συμβαίνει καὶ
ἂν δύναται νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος κατὰ τι
σὰς τὸ παρακαλῶ μάλιστα.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, σὰς παρακαλῶ
καὶ ἐγὼ, ὑπέλαθε δειλῶς ἢ νεανίς νὰ δε-
χθῆτε μόνον τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης
μου εὐγνωμοσύνης δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπρά-
ξατε, καὶ θὰ πράξητε ἴσως ἀκόμη. Ἡ
εὐεργετικὴ παρουσία σας ἦτο ἀναγκαιο-
τάτη εἰς ἐμέ, διότι καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω
τί θ' ἀπεγινόμεν ἄνευ ὑμῶν. Ζητῶ δὲ συγ-
γνώμην, ἐπειδὴ πολὺ πιθανὸν νὰ σὰς ἐλύ-
πησα, δεῖξασα δισταγμὸν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν
πρὸς ἐμέ συμπεριφορὰν σας.

— Ὡς πρὸς τὴν συγγνώμην μου, τὴν
εἶχετε καὶ χωρὶς νὰ ζητήσετε αὐτήν, ὑ-
πέλαθεν ὁ Λουκιανός μετ' εὐγενείας. Πάν-
τοτε δικαιοῦται τις ν' ἀμφισβῆται περὶ
ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζει.

Διαρκούσης τῆς ἀνωτέρω συνομιλίας, τὸ
πρόγευμα ἐτελείωσε.

— Σὰς ἀφίνω λοιπὸν ἐντελῶς κυρίαν
τῶν πράξεων σας, ἐξηκολούθησεν ὁ νεα-
νίας. Θὰ ἐξέλθετε μόνη ἢ μετ' ἐμοῦ, θὰ μεί-
νετε ἐν τῇ οἰκίᾳ, θὰ γευγατίσετε τὴν με-
σημβρίαν ἐδῶ μαζὶ μου ἢ μόνη σας, κά-
μετε ὅπως ἀγαπᾶτε.

— Θὰ ἐξέλθω ἐντὸς ὀλίγου, ἐπειδὴ εἶ-
ναι ἀνάγκη νὰ λάβω μερικὰς πληροφορίας,
ἀλλὰ θὰ γευματίσω ἐδῶ καὶ θὰ παρακα-
λέσω τὴν οἰκοδέσποιαν νὰ φροντίη περὶ
τοῦ γεύματός μου.

— Καλὰ, καλὰ, εἴθε ἐλευθέρᾳ Μόνον
θέλετε νὰ σὰς συνοδεύσω ἢ θὰ ἐξέλθετε
μόνη; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Κύριε Λουκιανέ, ὑπέλαθεν ἢ νεανίς,
ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπέναντι τῆς
τόσης εὐλικρινείας σας καθῆκόν μου εἶναι
καὶ ἐγὼ νὰ δεῖξω τοιαύτην. Τὸ νὰ σὰς
ἔχω σύνδόν μου, νὰ στηριχθῶ μάλιστα
εἰς τὸν βραχίονά σας, τὸ θεωρῶ τιμὴν μου·
ἀλλὰ καὶ τοῦτο δέον ν' ἀποφύγω ἐπὶ τινα
χρόνον τοῦλάχιστον. Δὲν πρέπει νὰ δώσω
τὴν ἐλαχίστην χώραν εἰς παρεξηγήσεις,
αἵτινες δυνατόν νὰ εἶναι ὀλέθριαι εἰς ἐμέ.
Ἐντὸς ὀλίγου, πιστεύω, θὰ εἶμαι εἰς θέ-
σιν νὰ σὰς παράσχω ἀπάσας τὰς λεπτομε-
ρείας τῶν διαβημάτων μου, ἀλλὰ τώρα ἐ-
πιτρέψατέ μοι νὰ σιωπήσω.

— Καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ὑπέλαθεν
ὁ Λουκιανός. Ἐν τούτοις ἐγὼ ἐξέρχομαι
θὰ μεταβῶ εἰς συνάντησιν τοῦ φίλου μου
τοῦ χθεσίου, πρὸς τὸν ὅποιον θὰ με συγ-
χωρήσετε νὰ εἶπω ὅτι σὰς φιλοξενῶ. Διότι,
καὶ ἂν ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀποκρύψω, αὐ-
τὸς μόνος θὰ με ἠρώτα τί ἀπεγείνατε
καὶ ἔννοεῖτε.

— Ὅτι θὰ ἐφάνεσθε κρυφίνους πρὸς
φίλον σας καλόν, εἶπεν ἡ Ροζίνα, συμ-
πληροῦσα τὴν φράσιν τοῦ Λουκιανού. Οὐ-
δόλως ἐπιθυμῶ τοῦτο, φίλε μου, χάριν ἐ-
μοῦ νὰ ψευθῆτε. Ἄλλως τε δὲ, δὲν βλέπω
καὶ κατὰ τί δύναται νὰ με βλάψῃ, ἐάν
τὸ μάθη, ἀρκεῖ νὰ τὸ μάθῃ μόνος.

— Ὡς πρὸς τοῦτο, ἐστὲ βεβαία, ὑπέ-
λαθεν ὁ Λουκιανός. Καὶ τώρα χαίρετε

καὶ καλὴν ἐντάμωσιν, ἐξηκολούθησε, τεί-
νων αὐτῇ τὴν χεῖρα. Ἐύχομαι πλήρη ἐ-
πιτυχίαν εἰς τοὺς σκοποὺς σας.

— Ἐύχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ, εἶπεν
ἡ νέα στεναχάσα ἐλαφρῶς καὶ σφίγγουσα
τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ἄμ' ἀνεχώρησαντος τοῦ Λουκιανού,
ἡ νεανίς ἐγερεθεῖσα ἐφόρεσε τὸν πέπλον τῆς,
καταβιβάσασα τὸν πυκνὸν πέπλον αὐτοῦ,
ὅστις ἐκκλυπτε καθ' ὀλοκληρίαν τὸ πρόσ-
ωπον αὐτῆς, κχθιστῶν αὐτὸ δυσδιάκρι-
τον καὶ εἰς τὸν μᾶλλον ἐξησηκημένον ὀ-
φθαλμόν.

Ἐξελθούσα τῆς οἰκίας ἐχώρησε πρὸς
τὴν «Piazza della Signoria», ὅπου ὁμοίως
ἔστη, ἀμνημονούσα περὶ τοῦ πρακτέου, ὡς
ἀγνοοῦσα ἐντελῶς τὴν πόλιν καὶ τὰς ὀ-
δοὺς αὐτῆς. Ἐνῶ δὲ ἐσυλλογίζετο ποῖαν
νὰ τραπῆ ὁδόν, ἐνοχλουμένη παρὰ τῶν
ἐν τῇ πλατείᾳ ταύτῃ σταθμευόντων ἀμα-
ξηλατῶν δι' ἀλλεπαλλήλων ἐρωτήσεων
ἐάν θέλῃ ἀμαξάν, παιδίον, διερχόμενον
τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλησίον τῆς, ἀπήλ-
λαξεν αὐτὴν τῆς στενοχωρίας ταύτης.

— Δὲν μοῦ λέγετε, μικρὴ μου, ἠρώτησε,
ποῦ εἶνε ὁ στρατὸν τοῦ πυροβολικοῦ;

— Δὲν εἶνε κοντὰ, σινιορίνα μου, ἀπε-
κρίνκτο ὁ παῖς. Δὲν παίρνετε μετ' ἀμαξᾶ
νὰ σὰς πάγη καὶ γρήγορα καὶ βέβαια;

— Θὰ με κάμης τὴν χάριν νὰ με ἀποκρι-
θῆς εἰς ὅ,τι σὲ ἐρωτῶ; ἠρώτησεν ἐκ νέου
ἡ νέα, δυσαναχετούσα.

— Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως; δὲν
ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ πάρετε τὸν
δρόμον «Καλιτζαγιόλη», ἀφοῦ δὲ προχω-
ρήσετε, ἐρωτᾶτε πάλιν.

Ἡ Ροζίνα εὐχαριστήσασα τὸ παιδίον,
ἠκολούθησε τὴν ὑποδειχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ
διεῦθυνσιν.

Θ'

Ἐβιάδιζε σύννοος καὶ περισκεπτος, χω-
ρὶς οὐδόλως νὰ ἐλκύνωσι τὴν προσοχὴν αὐ-
τῆς τὰ θέλητρα καὶ τὰ ἀξιόθεατα μέρη
τῆς πόλεως, ἦν τὸ πρῶτον ἐβλεπεν. Μό-
νὸν ἐπὶ τῆς «Πλατείας τῆς Μητροπόλεως»
(Piazza del Duomo) ἔστη, ἀπορούσα
τίνα ὁδὸν νὰ προτιμήσῃ ἐκ τῶν πολλῶν,
αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ἀρχονται.

Ἰδοῦσα δὲ συνάθροισιν παρὰ τὸ «Βα-
πτιστήριον», ναῖσκον κείμενον ἐν τῇ πλα-
τείᾳ καὶ ἀπέναντι τῆς Μητροπόλεως, ἐ-
πλησίωσε, σκοποῦσα νὰ λάβῃ νέας πλη-
ροφορίας παρὰ τινος τῶν ἐκεῖ ἱσταμένων.

Ἡ ἐπὶ τῆς «Ὀδοῦ Καλιτζαγιόλη» καὶ
ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπό-
λεως θύρα τοῦ «Βαπτιστηρίου», περιφρα-
τομένη χάριν προφυλάξεως διὰ σιδηρῶν
κιγκλιδῶν, εἶνε ὅ,τι ὠραῖον παρήγαγεν ἡ
γλυπτικὴ ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ. Τὸ πλεῖστον
τῆς θύρας ταύτης εἶνε κεκοσμημένον δι'
ἀναγλύφων τοῦ Γκιμπέρτη ἐκ χαλκοῦ πα-
ριστῶντων σκηνὰς τῆς Ἁγίας Γραφῆς:
τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν Ἡσαῦ πω-
λοῦντα τὰ πρωτοτόκια, τὸν Ἰωσήφ καὶ
τοὺς ἀδελφοὺς του, τὰς πλάκας τοῦ ὄ-
ρουσ Σινᾶ, τὰ τεῖχη τῆς Ἱεριχοῦς κτλ.
ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης τέχνης καὶ λεπτό-

τητος, ὥστε ἀδύνακτον ἄνθρωπος φιλόκα-
λος, διερχόμενος ἐκεῖθεν νὰ μὴ σταθῇ πρὸ
αὐτῆς ἀποθαυμαζῶν τὸ ἔργον. Οἰκνδῆτοτε
ᾤραν τῆς ἡμέρας καὶ ἂν διέλθῃ τις ἐκεῖ-
θεν, πάντοτε θὰ εὖρη θαυμαστάς, μελε-
τῶντας τὰς καλλίστας ἐκείνας γλυφάς.

Περὶ τῆς θύρας ταύτης τοῦ «Βαπτιστη-
ρίου» ἀποφαινόμενος γνώμην ὀμίγας καλ-
λιτέχνης Μιχαὴλ Ἄγγελος λέγεται εἰπῶν:
ὅτι θὰ τῇ ἤξιζε νὰ εἶναι πύλη τοῦ Παρα-
δείσου.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ναῶν ἐν Ἰταλίᾳ, — ὄντες
συγχρόνως καὶ πολυτίμη μουσεῖα καλλι-
τεχνίας, ἐνθα πάντοτε ἔχει τις νὰ θαυ-
μάσῃ καὶ μελετήσῃ εἴτε εἰκόνα μεγάλου
ζωγράφου, εἴτε ἔργον ἐξόχου γλύπτου, —
εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἀνοικτοὶ πρὸς εὐκο-
λίαν τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν χώραν καλ-
λιτεχνῶν, περιηγητῶν ἢ καὶ ἀπλῶς περι-
έργων, διότι καὶ οὐκ ὀλίγοι πλούσιοι, ἔ-
μοιροι ὅλως καλαισθησίας καὶ ἀγευστοὶ
ἐντελῶς καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, χά-
σκουσιν ᾤρας ὅλας ἀπέναντι τῶν ἀριστουρ-
γημάτων τῆς τέχνης, ἀκούοντες ἀμαθε-
στάτους ὁδηγοὺς (ciceroni) ἐκφέροντας
μυρίας ἀνοησίας καὶ ἀνεκχρονισμοὺς, δια-
στρεβλοῦντας ὀνόματα καὶ ἱστορικά γεγο-
νότα καὶ φλυαροῦντας ἐπὶ τῶν διαφόρων
ἔργων, ὅπως μόνον λέγωσιν ὅτι εἶδον καὶ
ἐθαύμασαν αὐτά.

Ἡ νεανίς, κυρ εὐθεῖσα ὑπὸ ἀνεμνηεύ-
του θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, εἰσῆλθεν
ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ ναοῦ, — ἔργου
καὶ αὐτῆς τοῦ ἰδίου καλλιτέχνου Γκιμ-
πέρτη, ἀναπαριστῶντος τὸν βίον τοῦ Ἰη-
σοῦ, — διατελούσης ἀνοικτῆς. Λαβοῦσα δὲ
ἐκ τοῦ ἠγιασμένου ὕδατος καὶ ἐπὶ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ ποιήσασα, ἐγονυπέτησεν ἐν
τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ τοῦ παρεκκλησίου
καὶ προσηυχῆθη μετὰ θέρης καὶ εὐλικρι-
νοῦς κατανούσεως. Ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ σχε-
δὸν περιχαρῆς καὶ ὀλιγωτέραν αἰσθανο-
μένη πιστὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς. Ἀπευ-
θύνατα δὲ καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν
πρὸς τινα τῶν ἐκεῖ παρισταμένων διαβα-
τῶν, καὶ λαβοῦσα τὰς ἀναγκαίας πληρο-
φορίας, διηυθύνθη διὰ τῶν ὁδῶν «Καθούρ»
καὶ «Ἀπολλωνίας» εἰς τὴν ὠραίαν «Πλα-
τεῖαν τῆς Ἀνεξαρτησίας» (Piazza dell'
Indipendenza). Ἐκεῖθεν πλέον ὁ δρόμος
ἦτο δι' αὐτὴν εὐκολος, διότι μετὰ τινα βή-
ματα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν «Φορτέσσα»,
ὁδηγοῦσαν εἰς τὴν «Λεωφόρον Στρούτζη»,
ὅπου εὕρισκετο ὁ ἀναζητούμενος στρατὸν.

Μόλις διακρίνασα αὐτὸν ἐκ τῆς τελευ-
ταίας ὁδοῦ καὶ ἰδοῦσα τὸν βαδίζοντα σκο-
πόν, ἔστη ὡς καρφωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.
Ἡ καρδία αὐτῆς ἐπάλλετο βιαίως, καὶ
ἠσθάνθη τοὺς πόδας τῆς κλονουμένους ἐκ
τῆς συγκινήσεως· ἐνόμιζεν ὅτι ὄλον τὸ
αἷμά της συνέρρευσεν ἐν τῇ καρδίᾳ της,
ἐνῶ ὠχρότης θανάσιμος διεχύθη εἰς τὸ
ὑπὸ τὸν πυκνὸν πέπλον κρυπτόμενον χά-
ριεν πρόσωπόν της, ὅπερ, ἐάν τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ, θὰ
ἐξελάμβανεν ὡς μορφήν νεκροῦ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ αἰφνιδία ἐκείνη
συγκίνησις κατηνύασθη, ἡ δὲ νεανίς ἀνε-
θάρρησέ πως.

— Καί όμως είναι ανάγκη! ἐψιθύρισε. Καί ἤρξατο διευθυνομένη πρὸς τὸν στρατῶνα μετὰ βήματος, ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ θαρραλέον. Πλησιάζασα δὲ μετὰ συστολῆς πρὸς τὸν σκοπὸν :

— Καλημέρα σας, κύριε, τῷ εἶπεν. Μοῦ εἶναι ἄρα γε ἐπιτετραμμένον νὰ σὰς ἐρωτήσω καίτι;

— Διατί ὄχι, σιγγορίνα; λέγετε ἐλεύθερα, υπέλαθεν ὁ στρατιώτης θεωρῶν αὐτὴν περιέργως.

— Γνωρίζετε, παρακκῶ, τὸν λοχαγὸν Βίκτωρα Λάουρη; ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Ροζίνα μετὰ φωνῆς, ἥτις, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας αὐτῆς, ὅπως τὴν καταστήσῃ σταθερὰν, ἔτρεμεν οὐχ ἤττον.

— Ἄν τὸν γνωρίζω! εἶναι ὁ λοχαγός μου, ἀπεκρίνατο ὁ στρατιώτης. Τί τὸν θέλετε τὸν λοχαγόν;

— Ἐδῶ εἶναι τώρα;

— Καί εἶναι καί δὲν εἶναι.

— Δηλαδή; ἐπέμενε ἐρωτῶσα ἡ νεανίς, ἥς ἡ ἀγωνία ἐπετεινέτο ὀλονέν.

— Δηλαδή ὁ λόγος του καί ἡ ὑπηρεσία εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ὁ ἴδιος λείπει.

— Λείπει! πῶς τόσον γρήγορα, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μετετέθη ἐδῶ;

— Ἔχετε δίκαιον ἤκουσα μάλιστα εἰς τὸ σῶμα νὰ λέγωσιν ὅτι μετετέθη τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ του, εἶπεν ὁ στρατιώτης, προσπαθὼν νὰ διαγνώσῃ τι ἐπὶ τῆς κερκωμένης μορφῆς τῆς νέας, ἥτις τόσον καλὰ ἐγίνωσκε τὰ κατὰ τὸν λοχαγόν του Βίκτωρα Λάουρη. Ἀλλὰ μόλις ἤλθε, καί ἐζήτησεν ἀδειαν.

— Καί ποῦ μετέβη; υπέλαθεν ἡ νέα.

— Εἰς τὴν Ρώμην.

— Ἡ Ροζίνα λαβοῦσα τὴν τελευταίαν ταύτην πληροφορίαν, ἠτοιμάζετο, χαιρετίσασα τὸν στρατιώτην, ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ἐπιστραφεῖσα πάλιν ἠθέλησεν νὰ ζητήσῃ καί τὴν τελευταίαν.

— Καί εἶναι γνωστὸν πότε θὰ ἐπανεέλθῃ, κύριε; ἠρώτησεν ἀγωνιώσα λίαν προφανῶς.

— Μάλιστα, δεσποινίς; εἰς ἓνα μῆνα. Ἄν μάλιστα πρέπη νὰ πιστεύσωμεν εἰς φήμην διαδοθεῖσαν εἰς τὸν στρατῶνα, θὰ μᾶς ἔλθῃ διπλοῦς.

Ἡ νεανίς κλονηθεῖσα, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, καί βαθύς στεναγμός ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε σιγγορίνα! ἀνέκραξεν ὁ στρατιώτης, παρατηρῶν περίξ, ὅπως καλῆς συνάδελφόν τινα εἰς βοήθειαν.

Ἡ ὁδὸς ἦτο κενή, ὁ δὲ στρατιώτης, κωμικώτατος ἐν τῇ ταραχῇ του, κρατῶν τὸ ὄπλον διὰ τῆς μιᾶς χειρός, τὴν δ' ἄλλην τείνων πρὸς τὴν νέαν, ὅπως τὴν ὑποστηρίξῃ.

Εὐτυχῶς ἡ νέα κατώρθωσε νὰ κυριεύσῃ τῆς συγκινήσεώς της.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε, ἐψέλλισε, δὲν ἔχω τίποτε. Σὰς εὐχαριστῶ καί διὰ τὰς πληροφορίας σας, προσέθηκεν ἀποχαιρετίζουσα τὸν στρατιώτην.

— Δὲν ἦσαν δὲ καί τόσον εὐχάριστοι, καθὼς φαίνεται, ὥστε νὰ μὲ εὐχαριστήτε, κοπελλίτσα μου, εἶπεν ὁ στρατιώτης μάλ-

λον καθ' ἑαυτὸν ἢ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν νεανίδα. Μωρέ, λοχαγὸν ποῦ τὸν ἔχω! ἐξηκολούθησε μονολογῶν καί ἀναλαθὼν τὸν πρὸ τῆς σκοπιᾶς περίπατόν του. Δὲν ἤλθεν ἀκόμη, καί ἔκαμε τοιαύτας κατακτήσεις. Ἄν μείνη μερικὸς μῆνας ἐδῶ, ἀλλοίμονον εἰς ταῖς εὐμορφαῖς τῆς Φλωρεντίας...

Ἡ Ροζίνα περίλυπος καί βαθύτατα τετραργμένη, ἐπανήρξατο εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐνίοτε καθ' ὁδὸν ἐκ τῆς ἀποσυντεθειμένης ἐκ τῆς θλίψεως μορφῆς τῆς ἐξηλείφετο πᾶν ἔχνος ὀδύνης, ἢν ἀντικαθίστα ἔκφρασις μίσους καί βλέμμα λάμπον ἐξ ὀργῆς.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον! ἄ! τὸν ἄτιμον! ἐψιθύριζεν ἐν ἀγανακτήσει καί μὲ συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας.

Ἄλλοτε πάλιν ἠσθάνετο τὸ στήθος τῆς περισιγῶμενον ὡς ὑπὸ ἐφιάλτου, σταγῶν δακρύου ἐταλαντεύετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς, ἐνῶ ἀνέπνεε μετὰ δυσκολίας, στηριζομένη μετὰ προφυλαξέως, ὅπως μὴ ἐννοηθῇ ὑπὸ τῶν διαβατῶν, ἐπὶ τῶν τοίχων.

— ὦ, ὄρκοι, ὄρκοι, ὄρκοι! ἔλεγε μετὰ συγκινήσεως, τίς σὰς ἀκούει καί ποῦ γράφθετε λοιπόν, ἐὰν μὴ ἐν τῇ μεγάλῃ βίβλῳ τοῦ Θεοῦ!...

Οὕτως ἀφίετο εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσελθοῦσα δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν της καί κλείσασα ἐπιμελῶς τὴν θύραν, ἐρρίφθη πρηνῆς εἰς τὴν κλίνην. Καλύψασα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν προσκεφαλαίων, κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν. Ἐκλαίει, προσπαθοῦσα νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ καί δάκνουσα μετὰ λύσης τὸ προσκεφάλαιον. Τὰ δάκρυά της ἦσαν ἄρα γε δάκρυα ἀπελπισμοῦ καί λύπης ἢ μίσους καί ζηλοτυπίας!...

I

Δὲν παρήλθε χρόνος πολὺς, καί ἀντήχισαν βήματα βαρέα ἀνδρικὰ ἐπὶ τῆς κλίμακος πρῶτον καί κατόπιν ἐν τῷ διαδρόμῳ. Μετ' ὀλίγων ἡ θύρα τοῦ γειτονικοῦ δωματίου ἠνοίγετο, καί ἡ νεανίς ἤκουσε συνομιλίας. Ἐνόησεν ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἐπανῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ νεκτερινοῦ αὐτοῦ φίλου, τοῦθ' ὅπερ, ἐν τῇ ψυχικῇ καταστάσει διετέλει, δὲν ἤρρεσεν αὐτῇ τοσοῦτον. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, κατέλιπε τὴν κλίνην ἀποφασίσασα νὰ ἐξέλθῃ, ἐὰν ἤθελον τὴν προσκαλέσῃ. Προσεπάθησεν νὰ καταστή ἤρεμος, πρὸς τοῦτο δὲ ἐπλυνε τὸ ἐρυθρὸν ἐκ τῶν δακρύων πρόσωπόν της διὰ δροσεροῦ ὕδατος.

— Μέτα εἰσθε δεσποινίς; ἤκουσεν ἐρωτῶντα μετ' οὐ πολὺ τὸν Λουκιανόν.

— Ναί, κύριε Λουκιανέ. Τώρα μόλις ἐπανῆλθον, ἀπεκρίνατο ἡ νεανίς.

— Ἄν ἀγαπᾶτε, περάσατε ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀμέσως ἐρχομαι.

Ρίψασα δὲ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ὅπως ἴδῃ ἀπαξ εἶτι τὸ πρόσωπον της, καί διευθετήσασα τρίχας τινάς, διαφευγούσας ἐκ τῆς ὠραίας καί στιλβούσης κόμης της καί τὴν συμπεσθεῖσαν ἐν τῇ κλίνῃ ἐσθῆτα αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λουκιανοῦ, ἐν ᾧ εὕρισκοντο οἱ δύο φίλοι.

Ἡ κόρη βεβαίως θὰ ἐκέκτητο ἰσχυρὰν θέλησιν, διότι οὐδ' ὁ ὀξυδερκέστερος ὀφθαλμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς χαρῖσεως μορφῆς τῆς ἔχνη καὶ τῆς πρότινων λεπτῶν συνταρασσούσης αὐτὴν ψυχικῆς θυέλλης.

Εἰσῆλθε μειδιῶσα μετὰ παιδικῆς ὄντως ἀφελείας. Ἐτεινε τὴν χεῖρα τῷ Λουκιανῷ καί ἐχαιρέτισε δι' ἐλαφρῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς τὸν Μιχαήλ.

— Ἄ, ἄ! ἐννοῶ· παρέλειψα νὰ ἐκπληρώσω ἐν καθήκον, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν.

Ἰδῶν δὲ τοὺς δύο νέους παρατηροῦντας αὐτὸν μετὰ περιεργίας :

— Τί με παρατηρεῖτε οὕτω; ἠρώτησε. Δὲν νομίζετε ἀναγκαῖον ὅτι πρέπει νὰ προηγηθῇ μία σύστασις, ἀφοῦ μάλιστα βλέπω τοιαύτην λεπτότητα τρόπων; Τί διάβολο! Φρονῶ ὅτι δικαιούμαι νὰ πράξω τοῦτο. Λοιπόν! Δεσποινίς Ροζίνα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω ὑμῖν τὸν κύριον Μιχαήλ Α... κάλλιστον φίλον μου. Κύριε Μιχαήλ, ἡ δεσποινίς Ροζίνα... ὡς πρὸς τὸ ἐπώνυμον, τὸ μανθάνεις βραδύτερον, προσέθηκε γελῶν.

— Καί διὰ τί ὄχι τώρα, κύριε Λουκιανέ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς, μαντεύσασα ὅτι θὰ ἐδεικνυεν ἀνωφελῆ δυσπιστίαν πρὸς τοὺς νέους, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὸν Λουκιανόν.

— Μήπως τὸ ἤξεύρω καί ἐγώ, φίλη μου; Δὲν σὰς ἠρώτησα περὶ τούτου, καθὼς γνωρίζετε. Ἄλλως τε δέ, οὐδ' ἦτο ἀνάγκη, φρονῶ, νὰ τὸ μάθωμεν.

— Δὲν εἶναι ὁμως ἀνάγκη καί νὰ τὸ κρύπτω, υπέλαθεν ἡ νεανίς.

— Τότε περιμένωμεν...

— Ροζίνα Δονάτη, κύριοι.

— Λοιπόν, ἀξιότιμοι κύριοι, Μιχαήλ καί Λουκιανέ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω τὴν δεσποινίδα Ροζίναν Δονάτη, νεανίδα καλλίστην, διακεκριμένην κτλ. κτλ. κτλ., ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, γελῶν πάντοτε.

Ἐπεται συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΛΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καί τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελών.]

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου **Παύλου Καρέρ**, μεταφράσις Γ. Κ. Σφήκα . . . λεπτὰ 50 [55]

Ὁ Γουαράνυ χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ **Α. Καρόλου Γομέ**, μεταφράσις Γ. Κ. Σφήκα . . . λεπτὰ 50 [55]

Σαβιέ-δε-Μορτεπέν: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἄρτι ἐκδοθὲν δρ. 3 [3,30]
Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη: **Τὰ πρῶτα Βήματα** . . . Δραχ. 1.50 [1.60]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: **Διηγήματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα . . . Δραχ. 1 [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** . . . Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεώνης**, μεταφράσις **Ι. Ἰσιδ. Σαυλίσση** . . . Δραχ. 1.50 [1,80]

Αἰμιλίου Ρισσὸύργ: **Τὰ Δύο Λίνα**, Δρ. 1,60 [2]
Κομήσης Δάσ: **Ἡ Ἐραία Παρισινή** λπ. 60 [70]
Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον** . . . λεπτ. 50 [60]